

19/04/2019

Αγαπημένε μου Τάσο,

Πριν καλά καλά σβήσει μέσα μου ο απόηχος από την «καμπανελλόπετρα», ήλθε «καπάκι», όπως συνηθίζεται να λέμε, ο ήχος του «Στις μαύρες πάνω πέτρες της φυγής». Έτσι μου δόθηκε η ευκαιρία να σε ξαναζηλέσω, καθώς διαβάζοντάς το (συγγνώμη, ήθελα να πω ρουφώντας το) έγινα κι εγώ ένα με τον εικαστικό καλλιτέχνη στην ατέρμονη ασθματική αγωνιστική του πορεία προκειμένου να «.. ζωγραφίσει τη λαλούσα εικόνα, δηλαδή να αναδημιουργήσει πλάσματα απολεσθέντα».

Πρωτότυπο αυτό σου το βιβλίο· είναι ένα θαυμάσιο σύνθεμα λόγου και γραφής. Η λέξη «γραφή» με την αρχαιοελληνική της σημασία (=εικόνας, ζωγραφικού πίνακα). Αν μπορούσα να το χωρίσω σε δύο μέρη, θα έλεγα ότι το Α΄ μέρος είναι στην περιγραφή του πιο πεζολογικό, ενώ το δεύτερο περιγραφικά είναι ένα αριστούργημα συναισθηματικής έντασης, προβληματισμών και ακάματων του χρωστήρα σπουδών, για να δοθεί ίσως απάντηση στο μεγάλο ερώτημα: «είναι η αθανασία εφικτή ή όλα θα γίνουν στάχτη;» (βλέπε σελ. 108 του βιβλίου σου).

Τάσο μου, ήθελα να καταγράψω χίλια όσα από όσα διάβασα στο υπέροχο αυτό βιβλίο. Σκέφτηκα, όμως, πιο πρακτικά, να αντιγράψω την πίσω σελίδα του εξώφυλλου, γιατί σ' αυτήν αναφέρεις τα όσα είχα κατά νουν, ότι δηλαδή το βιβλίο αυτό είναι «ένα αφήγημα σαν παραμύθι..., χρονικό ή μαρτυρία..., δοκίμιο... παραμυθία».

Θα ήταν κοινότυπο να σου πω ότι πρέπει να 'σαι πολύ περήφανος για τον εαυτό σου. Δεν είναι, όμως, κοινότυπο να πω ότι εγώ είμαι περήφανος για σένα.

Να 'ναι ευλογημένο το κάθε σου βήμα και αστείρευτη η παραγωγική σου δραστηριότητα.

**Με πολλή αγάπη
Χρήστος**